

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 15 avgust 2016. godine
Ref. br.:RK974/16

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI11/16

Podnosilac

Aziz Rexhepi

Ocena ustavnosti

**presude AC-I-14-0311-A0001-A0023 Žalbenog veća
Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na
Kosovsku agenciju za privatizaciju
od 15. jula 2015. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija, i
Gresa Caka-Nimani, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo g. Aziz Rexhepi iz Prištine (u daljem tekstu: podnosilac).

Osporena odluka

2. Podnosilac osporava presudu AC-I-14-0311-A0001-A0023 Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: Žalbeno veće) od 15. jula 2015. godine, koja mu je uručena 2. oktobra. 2015. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti presude Žalbenog veća kojom su, navodno, podnosiocu povređena prava iz člana 24. (Jednakost Pred Zakonom), člana 31. (Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje), člana 41. (Pravo na Pristup Javnim Dokumentima) i člana 53. (Tumačenje Odredbi o Ljudskim Pravima) Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članu 49. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 29 Poslovnika o radu Ustavnog suda (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 15. januara 2016. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 12. februara 2016. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Almira Rodriguesa za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Ivan Čukalović (predsedavajući), Arta Rama-Hajrizi i Gresa Caka-Nimani.
7. Dana 27. aprila 2016. godine, Sud je obavestio podnosioca i Žalbeno veće o registraciji zahteva.
8. Dana 13. juna 2016. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

9. Podnosilac navodi da je bio radnik Društvenog preduzeća „Urata/Voćar“ (u daljem tekstu: Urata/Voćar), gde je *„radio od 1974. godine do 1992. godine“, a „od 1992. godine do 1999. godine je bio u ugovorenom odnosu sa preduzećem, iz kojeg je na korišćenje imao poslovni prostor.“*
10. Dana 20. maja 2007. godine, Urata/Voćar je privatizovano.
11. Nepoznatog datuma, Kosovska agencija za privatizaciju (u daljem tekstu: KAP) je objavila privremeni spisak zaposlenih radnika koji su stekli pravo na udeo od 20% privatizacije Urata/Voćara (u daljem tekstu: udeo od 20%). Podnosilac zahteva nije bio na tom spisku.

12. Dana 21. jula 2011. godine, KAP je objavila konačan spisak radnika koji su stekli pravo na udeo od 20%. Ni na ovom spisku nije bio uključen podnosilac zahteva.
13. Dana 8. avgusta 2011 godine, podnosilac je podneo žalbu Specijalizovanom veću Posebne komore Vrhovnog suda za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: Specijalizovano veće), tvrdeći „da je odluku KAP pogrešna jer se zasniva na pogrešno utvrđenom činjeničnom stanju, pogrešnoj primeni materijalnog prava, i da je zbog toga on lišen prava na 20%“. Podnosilac zahteva je, takođe, tvrdio „da je žrtva diskriminacije.“
14. Dana 14. septembra 2011 godine, KAP je odgovorila na žalbu podnosioca zahteva, tvrdeći „da je privremena lista objavljena sa napomenom da radnici imaju pravo da u roku od 20 dana da podnose žalbu protiv privremene liste. Tužilac to nije učinio, te shodno tome KAP je predložila da se žalba podnosioca odbaci kao neprihvatljiva, jer ne ispunjava zakonske uslove za dobijanje 20 % po čl. 10.4 Uredbe-UNMIK 2003/13.“
15. Dana 29. septembra 2014 godine, Specijalizovano veće je u svojoj presudi SCEL-11-0045 usvojilo žalbu podnosioca zahteva kao osnovanu, uz objašnjenje: „Žalilac se poziva na diskriminaciju, i izneo je činjenice, iz kojih se može pretpostaviti direktna ili indirektna diskriminacija. Sud smatra da je žalba osnovana.“
16. Dana 28. oktobra 2014. godine, KAP je uložila žalbu Žalbenom veću.
17. Dana 15. jula 2015 godine, Žalbeno veće je u svojoj presudi AC-I-14-0311-A0001-A0023 poništilo presudu [SCEL-11-0045] Specijalizovanog veća. U obrazloženju presude stoji:

„Pošto podnosilac tvrdi da se njegovo udaljavanje sa posla dogodilo zbog etničke diskriminacije, od strane srpskih prinudnih organa u ovo DP, podnosilac nije dostavio ni jedan dokaz, kojim bi dokazao njegov radni odnos u ovo DP. Nije dokazao ničim do kada je radio u ovo DP. Zbog ovog razloga Žalbeno veće, konstatuje da ovaj žalilac ne ispunjava zakonske uslove da bi se obuhvatio na Konačnoj listi radnika.“

Relevantan zakon

18. Član 10.4 Uredbe UNMIK-a 2003/ 13 o promeni prava korišćenja nepokretne imovine u društvenoj svojini (u daljem tekstu: Uredba UNMIK-a 2003/13), predviđa:

“Radnik ima pravo na 20 % od prihoda ostvarenog prodajom ukoliko je bio evidentiran kao radnik DP-a u vreme privatizacije-likvidacije i ukoliko je bio na platnom spisku DP-a najmanje tri godine. Radnik koji ne ispunjava ove uslove ipak će imati pravo na 20 % ukoliko se utvrdi da je njegova diskvalifikacija posledica diskriminacije.”

Navodi podnosioca

19. Podnosilac zahteva tvrdi da su mu presudom Žalbenog veća povređena prava i slobode garantovane članovima 24. [Jednakost pred zakonom], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], 41. [Pravo na pristup javnim dokumentima] i 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava.
20. Podnosilac zahteva je tvrdio pred Specijalizovanim većem da je bio „žrtva diskriminacije.“
21. Podnosilac traži da se „dobro razmotri odluka KAP i odluka Žalbenog veća, da se oceni njihova saglasnost sa Ustavom i da se oceni ustavnost odredbi koje su gore pomenute, uključujući i diskriminaciju, dakle nejednako tretiranje koje mu je učinjeno od strane KAP povodom donošenja konačne liste za 20% i ostvarivanje naknade povodom privatizacije DP u Prištini.“
22. Podnosilac traži od Suda „da se presuda Žalbenog veća poništi i da se naloži nadležnim organima da ga uvrste na listu kvalifikovanih radnika koji su stekli pravo na udeo od 20 % od privatizacije.“

Prihvatljivost zahteva

23. Sud prvo ispituje da li zahtev ispunjava uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom i dalje obrazloženi Zakonom i Poslovnikom.
24. U tom smislu, Sud se poziva na stav 7, člana 113. Ustava [Jurisdikcija i ovlašćene strane], koji propisuje:

“Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”

25. Pored toga, Sud se poziva na član 48. [Tačnost podneska] Zakona, koji propisuje:

„Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.“

26. Sud se poziva i na pravilo 36 [Kriterijum o prihvatljivosti] (1) d) i (2) b) Poslovnika, koje predviđa:

(1) “Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:

[...]

(d) ako je zahtev prima facie opravdan ili nije očigledno neosnovan.”

(2) „Sudu proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključ:

[...]

(b) da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju osnovnih prava.“

27. Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi povredu prava na jednakost pred zakonom, na pravo na nepristrasno suđenje i na pristup javnim dokumentima.
28. Što se tiče navodne povrede prava na jednakost pred zakonom, Sud primećuje da podnosilac zahteva tvrdi da je bio diskriminisan „*pošto je nejednako tretiran od strane KAP u odnosu na druge radnike*“. Međutim, on nije ni jednom rečju objasnio zašto je i kako nejednako tretiran od strane KAP ili drugih nadležnih organa u odnosu na druge radnike. Stoga, Sud utvrđuje da je tvrdnja neosnovana.
29. U stvari, Sud smatra da postupci, odluke KAP i Žalbenog veća nisu uzrokovane diskriminacijom na osnovu rase, boje, pola, jezika, veroispovesti, političkog ili nekog drugog uverenja, nacionalnog ili društvenog porekla, veze sa nekom zajednicom, imovine, ekonomskog ili socijalnog stanja, seksualnog opredeljenja, rođenja, ograničene sposobnosti ili nekog drugog ličnog statusa, kao što je predviđeno u članu 24.2 Ustava. Podnosilac je imao jednak pristup KAP i jednaku zaštitu svojih prava pred Žalbenim većem.
30. Staviše, Sud primećuje da podnosilac nije pred Žalbenim većem uspeo da dokaže svoj radni status koji je imao u DP. Shodno tome, Žalbeno veće se nije ni moglo baviti pitanjem diskriminacije, jer podnosilac nije bio radnik „*koji ima pravo na 20 % od prihoda*“, u skladu sa članom 10.4 Uredbe UNMIK-s 2003/13.
31. Sud upućuje i na sudsku praksu Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP), koja kaže da diskriminacija „*predstavlja različito postupanje, bez objektivnog i racionalnog opravdanja, prema osobama u relativno sličnim situacijama*“ (vidi presudu: *Willis protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 36042/97, paragraf 48, ESLJP 2002-IV; presuda *Bekos i Koutropoulos protiv Grčke*, paragraf 63., presuda *D.H. i drugi protiv Češke Republike*, paragraf 44.).
32. Što se tiče navodne povrede prava podnosioca zahteva na pravično i nepristrasno suđenje, Sud primećuje da su se KAP i redovni sudovi bavili navodima podnosioca, kao i o osnovanosti njegovog zahteva za ostvarivanje prava koja proizilaze iz Uredbe UNMIK-a 2003/ 13. Žalbeno veće utvrđuje da „*Žalilac nije predstavio nijedan dokaz koji dokazuje njegov radni odnos u ovom DP-u*“. Stoga je zaključio da „*žalilac ne ispunjava zakonske kriterijume da bude obuhvaćen na konačnom spisku*.“
33. Sud smatra da su presudom Žalbenog veća uzete u obzir žalbene osnove podnosioca zahteva i jasno je i koncizno objašnjeno zašto ne može biti uključen u spisak radnika koji su stekli pravo na 20 % od privatizacije Urata/Vočara.
34. Shodno tome, Sud utvrđuje da je Žalbeno veće poštovalo pravo podnosioca zahteva na pravično i nepristrasno suđenje prema članu 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP.
35. Takvi nalazi su u skladu sa sudskom praksom ESLJP, koja utvrđuje da sudovi „*imaju obavezu da obrazlože svoju odluku tako što će navesti jasne i razumljive razloge na kojima su tu odluku zasnovali*“. (Vidi: ESLJP, *Suominen protiv Finske*, broj 37801, presuda od 1. jula 2003. godine).

36. Dalje, Sud podseća da podnosilac tvrdi da mu je presudom Žalbenog veća povređeno pravo na pristup javnim dokumentima. Međutim, podnosilac zahteva nije naveo kojim javnim dokumentima nije mogao da ima pristup i koji mu je organ proizvoljno uskratio pristup. Stoga, Sud ne može iz priloženog da utvrdi nikakvu povredu prava podnosioca na pristup javnim dokumentima, što je garantovano članom 41. Ustava.
37. Kao rezime, Sud smatra da nema činjenica niti okolnosti u sprovedenom postupku pred Žalbenim većem, koje bi na bilo koji način upućivale na to da su podnosiocu zahteva povređena ustavna prava na jednakost pred zakonom, na pravo na pravično i nepristrasno suđenje i na pristup javnim dokumentima.
38. Sud, dalje, smatra da podnosilac zahteva nije potkrepio svoje tvrdnje, niti je podneo bilo kakav *prima facie* dokaz koji ukazuje na povredu prava garantovanih Ustavom i Evropskom konvencijom o ljudskim pravima (vidi: slučaj br. KI19/14 i KI21/14, podnosilac *Tafil Qorri i Mehdi Syl*, Ustavni sud Republike Kosovo, ocena ustavnosti rešenja Apelacionog suda Kosova, CA. br. 2129/2013, od 5. decembra 2013. godine i rešenja Apelacionog suda Kosova CA. br. 1947/2013 od 5. decembra 2013. godine).
39. Sud utvrđuje da zahtev podnosioca ne ispunjava uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom, propisani Zakonom i predviđeni Poslovníkom.
40. Shodno tome, zahtev je očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i treba se proglasiti neprihvatljivim u skladu sa članom 113, 7 Ustava, članom 48. Zakona i pravilom 36 (1) (d) i (2) (b) Poslovníka.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 48. Zakona i pravilima 36 (1) (d) i (2) (b) Poslovnika, 13. juna 2016. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20 (4) Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah

Sudija izvestilac

Almiro Rodrigues

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi